

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.107/2014/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Daróczy Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Daróczy István ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Dunaújváros 2. számú Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Félix István ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen **kártérítés** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. július 17. napján meghozott 38.P.22.512/2011/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszámon előterjesztett és 32. sorszámon megindokolt fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes elsődleges keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 5.577.480 forint és járulékai megfizetésére. Kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (a továbbiakban Ptk.) 200. § (1)-(2) bekezdéseire, a 205. §-ára és a 207. § (1)-(2) bekezdéseire alapította. Másodlagosan 2.880.050 forint kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Harmadlagos kérelme annak megállapítására irányult, hogy a 2009. november 12-én kelt Megállapodás és Együttműködési megállapodás elnevezésű okiratok összetartoznak, amelyeket a felperes teljesített. Negyedlegesen kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest ugyancsak kártérítés címén 3.384.624 forint és járulékai megfizetésére. Ötödlegesen annak megállapítását kérte, hogy a 2009. november 12-én kelt megállapodás 3-4. pontjai a Ptk. 200. §-a alapján semmisek. Hatodlagos kérelme pedig 7.723.750 forint kártérítés és járulékai megfizetésére irányult.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.270.000 forint perköltséget. A felperes által le nem rótt 900.000 forint eljárási illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 199. §-át, a 200. § (1)-(2) bekezdéseit, a 201. § (1) bekezdését, a 205. § (1)-(3) bekezdéseit, a 207. § (1) bekezdését és (5) bekezdését, a 210. §-át, a 227. §-át, a 236. § (1) bekezdését, a 312. § (1) bekezdését, a 338/A. § (1) bekezdését, a 338/B. § (1)

bekezdését, a 339. § (1) bekezdését, továbbá a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdését.

Megállapította, hogy a felperes a kereset alapjául szolgáló tényeket nem bizonyította, ezért a Pp. 3. § (3) bekezdésének második mondata szerint ennek következményeit neki kell viselnie. A 2006. december 20-ai megállapodás okirati jellegét és az abban leírt nyilatkozatok kinyilvánítását a felek nem vitatták, így a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az okiratban foglalt jogalakító nyilatkozatot nem tette meg. Megjegyezte, hogy a tagi kölcsönök kifizetése mint reálaktus önmagában is igazolta az okirat valóságtartalmát. Megszövegezésének nem vitatható az értelme, és nem minősül tartozásátvállalásnak. A Ptk. pedig nem zárja ki, hogy harmadik személy a kötelezett helyett teljesítsen. Maga a felperes is kiemelte, hogy egy tiszta cégben kívánt tulajdont szerezni, és az ügylet tárgya nem kölcsön volt. Az okirat tartalma pedig nem értékelhető egyoldalú nyilatkozatként. Nem zárható ki, hogy a felperest rejtett indok vezette, ennek azonban az ügylet megítélése szempontjából nincs jelentősége. A megállapodás ezért létrejött, így az elsőfokú bíróság a továbbiakban a felperes által állított érvénytelenségi okokat vizsgálta. A felperes a szerződés ingyenességet nem bizonyította, és attól nem vált érvénytelenné, hogy az üzletrészek adásvételei részben teljesültek, a felperes tekintetében pedig utóbb elmaradtak. Mindezek már a szerződéskötést követő események voltak. Nem lehetett azt sem minden kétséget kizáróan megállapítani, hogy a felperes által megfizetett tagi kölcsönök mögött engedményezés állt, az üzletrészek átruházása pedig nem volt lehetetlen szolgáltatás. Az alperes által nyújtott tagi kölcsönt a becsatolt okirati bizonyítékok kellőképpen igazolták, míg a felperes bizonyítási eszközei a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tények valóságtartalmának megdöntésére nem alkalmasak. Az a körülmény, hogy egy könyvelés nem felel meg a valóságnak, nem zárja ki a jogügyletek létrejöttét és joghatásait. A szövetkezet által nyújtott kölcsön, annak visszafizetését igazoló szerződés és a bevételi pénztárbizonylat teljes bizonyító erejű magánokiratként igazolja az ügyleteket, és a 2006-2007-es egyszerűsített mérlegekben ezt a követelés tagi kölcsönként, illetve tartozásként vették nyilvántartásba. Az alanyváltást bejelentették, míg a számviteli rend megsértésének alapjául szolgáló, a felperes által állított körülményeknek az ügy megítélése szempontjából nincs jelentőségük, mert a szerződéses jogviszony az alperes és a felperes között jött létre. Minderre, továbbá a Pp. 3. § (4) bekezdés második mondatára is figyelemmel az elsőfokú bíróság mellőzte a további tanúk kihallgatását. Megjegyezte, hogy a vagyonmegosztási javaslatban a tagi kölcsön nyilvántartás igazodik a perben előadottakhoz. Az pedig nem ütközik jóerkölcsbe, hogy a felperes a tulajdonában álló cég és saját várományosi üzletszerzése során a megvásárlásra szánt üzletrészeket terhelő kötelezettségeket kiegyenlítve kívánt gondoskodni azok tehermentességéről. A felperes azt nem bizonyította, hogy az indokok írásbeli közlésével az alperes előtt a szerződéses nyilatkozatait korábban megtámadta, és az alperes vitatására figyelemmel azt sem, hogy a másik fél az esetleges tévedést felismerhette. A felperes a Ptk. 202. §-ában foglalt tényeket sem bizonyította. Nem támasztotta alá az alperesnek azt a szubjektív tudatát, hogy a másik fél helyzetét kihasználta, és a tényállást sem adta elő.

A második követelésnél ugyancsak a felperesnek kellett bizonyítani a kártérítési követelés alapjául szolgáló tényeket, azonban az általa előadottak kifejezetten cáfolták az igény alaposságát. A felperes saját előadásában egy alaptalan követelés folytán megindult végrehajtás miatti fizetéseképtelenséggel hozta összefüggésbe az alperes károkozó magatartását. Azért is megalapozatlan a felperesnek ez a kereseti kérelme, mert a korábbiak szerint a károkozó magatartás jogellenességét sem lehetett megállapítani.

A 2009. november 12-én kelt szerződésekkel kapcsolatos megállapítási keresetknél a Pp. 123. §-ában foglalt feltételek nem állnak fenn, míg a negyedleges és a hatodlagos keresetek olyan marasztalásra irányuló kérelmek, amelyek a Pp. 123. §-a alapján önmagukban kizárják ennek a keresetnek az érvényesítését.

A 3.384.624 forintra és járulékaira irányuló követelés tekintetében - figyelemmel az együttműködési megállapodás 2. a) pontjára - nem állapítható meg olyan kötelem, amelyet a felperes az alperes számára tulajdonított. A felek megkíséreltek az idegen váltó behajtása érdekében eljárni, és a felperes nem bizonyította, hogy az alperes köteles lett volna az eredeti okiratot a birtokából kiadni. A szerződés mindössze annyit tartalmaz, hogy a váltó érvényesítésénél köteles együttműködni. A felperes azt sem nem bizonyította, hogy a váltó érvényesítését és a felperes eljárását az alperes hiúsította meg, továbbá azt sem, hogy a követelés behajtására reális lehetősége volt, míg a felek az alapul szolgáló követelés jogcímét sem adták elő azonosan. A felperes ezáltal a vagyoni hátrányát bizonyítékokkal nem támasztotta alá. A kár nem a fennálló követeléshez, hanem egy esetleges sikeres behajtáshoz lenne köthető, míg az alperes arra nem vállalt kötelezettséget, hogy a váltókövetelést feltétlenül érvényesíti. Mindezt meghaladóan a felperes azt sem bizonyította, hogy a váltókövetelés érvényesítésére bármelyik fél jogosult volt.

Hatodlagos kérelmében a felperes a károkozó magatartást abban jelölte meg, hogy az alperes a 2009. november 12-ei megállapodásnak nem tett eleget, ezért a felperes az ugyanezen a napon kelt megállapodás szerinti 2.000.000 forint megfizetésére irányuló kötelezettségét nem tudta teljesíteni. A felperes azonban a kárát, valamint az okozati összefüggést ennél a követelésénél sem bizonyította.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelem teljesítését, másodlagosan az ítéletnek a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezését kérte.

Állítása szerint az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az alperes olyan cégiratokat terjesztett elő bizonyítékként, amely a kft. hivatalos iratai között nem szerepel. A felperes által megjelölt tanúk kihallgatásának mellőzése nem volt jogszerű. Az alperes és üzlettársa nem vitásan a perbeli összeget átvette, azonban az üzletrészt a mai napig nem ruházták át. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a felperes az alperesnek és magánszemély társának, nem pedig a cégnek adott át 2006. december 20-án 7.066.180 forintot. Figyelmén kívül hagyta a 2005. július 20-án kelt jegyzőkönyvet és az ugyanezen a napon kelt nyilatkozatot. Nem vizsgálta a 2005. augusztus 31-én kelt kölcsönszerződés tartalmát sem. A kölcsön idejéről és valóságtartalmáról az alperes előadása és társának tanúvallomása ellentmondanak egymásnak, az általuk csatolt, nem valós tényeket tartalmazó iratokat pedig az elsőfokú bíróság aggálytalanul elfogadta. Az alperes és tanúi a kölcsönadás tényét hamisan adták elő, és a felperestől ténylegesen pénzt csaltak ki. A tanú a vallomásában ellentmondásba keveredett a saját kimutatásával is. Az alperes állításai és a tanúk vallomásai, az általuk készített bizonylatok, kimutatások ellentmondásai kifejezetten a bíróság által erőltetett szerződéses akaratot kérdőjelezi meg, hiszen az alperes sem tudta, hogy tartozásátvállalás, vagy engedményezés történt. Az elsőfokú bíróság indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, hogy a követelés könyvelésben kimutatott összege sem tartalmazza már a szóban forgó összeget mint tagi kölcsönt, csak 1.000.000 forinttal kevesebbet. A felperes nem kapott tájékoztatást arról, hogy előadása nem felel meg a bizonyítás szabályainak, és az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az aktuális ügyvezető írásos nyilatkozatát is. Az okiratok egyértelműen bizonyítják, hogy fiktív pénzmozgásokról van szó, ugyanakkor a felperest megtévesztették. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a cégtörténetet, a tulajdonosi helyzetet és azt sem, hogy jogosult volt-e az alperes az üzletrész eladására, a tagi kölcsön folyósítására és visszafizetésére. A felperes bizonyította, hogy az alperes ügyvezetőként a felperes tudta és szándéka nélkül írt alá iratokat, azonban a megállapodás szerint már a felperes volt az ügyvezető. Nem vizsgálta a tagi kölcsön kimutatást és azt az alperesi nyilatkozatot sem, amely szerint a felperes a cég ügyvezetője, aki a tagi kölcsön átvállalója. Ilyen megállapodás nem történt, ez egy fiktív és megtévesztő nyilatkozat, a felperes egyetlen pillanatig sem volt ügyvezető, sem tag a perbeli cégben, ezért nem is lehetett a tagi kölcsön átvállalója. A felperes jogerős bírósági ítéletre hivatkozással bizonyította igazát, az elsőfokú bíróság mégis leírta, hogy az őt terhelő vételi megállapodást teljesíteni kell. Az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen

különbséget kellett volna tennie a magánszemélyek és a cégek közötti jogügyletek között. Ítéletében a „nem kellőképpen határozott” kifejezést többször is használta, amely szubjektív fogalom, és az eljárás során erre a felperest nem oktatta ki. Figyelman kívül hagyta az értékpapírra, valamint a váltóra vonatkozó rendelkezéseket is. Vitatta a felperes kárának keletkezését, holott a megállapodásban egyértelműen rögzítették az őt illető összeget, amitől egyértelműen elesett. Észlelnie kellett volna az alperes rosszhiszeműségét, szándékos és megtévesztő magatartását, amely önmagában ellentétes az ítélet jóerkölccsel kapcsolatos indokaival. Az alperes megtévesztő magatartása, szándékos szerződésszegése semmilyen jóhiszeműséggel nem indokolható. A felperes a várományához az alperes rosszhiszeműsége miatt nem juthatott hozzá, és ez egyértelmű károkozás. Az elsőfokú bíróság eljárása során a bizonyítékokkal és a tényekkel ellentétesen, azokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyva járt el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntés hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt jogkörében eljárva a felek előadását a szolgáltatott bizonyítékokkal együtt okszerűen értékelve, megfelelő és logikus mérlegeléssel állapította meg, hogy a felperest az alperessel szemben érvényesített jog egyik kereseti kérelem tekintetében sem illeti meg. A helyesen megállapított tényállásból levont és ellentmondásoktól mentes következtetéseit részletesen megindokolta, amelynek felülmérlegelésére a másodfokú bíróság semmilyen indokot nem látott, ezért a felperes fellebbezésére tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság a felek és az érdekeltiségükben álló gazdasági társaságok közötti korábbi megállapodásokat mint az ügyletkötés elválaszthatatlan előzményeit is értékelve helyesen állapította meg, hogy a felperes az okiratban foglalt nyilatkozatával szemben nem tudta bizonyítani, hogy a 2006. december 20-ai megállapodás nem jött létre, vagy érvénytelen. A felperes a szerződés aláírásával az akaratnyilatkozatát egyértelműen kifejezte, az abban foglalt kötelezettségét teljesítette, amelyet az alperes és üzlettársa kétséget kizáró módon elfogadott, miközben a felperes résztulajdonában és ügyvezetése alatt álló társaság ugyanezen a napon vásárolta meg az alperestől a kft. üzletrészeinek 70%-át. Ez utóbbi szerződés feltételeit - mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott - a felek a 2006. december 20-ai megállapodás tartalmának kialakításánál figyelembe vették. A felperes esetleges titkos fenntartása, vagy rejtett indoka pedig a szerződés érvényességét egyáltalán nem érinti (Ptk. 207. § (5) bekezdés).

A felperes alaptalanul sérelmezte bizonyítási indítványainak mellőzését is. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése szerint eljárva részletesen megindokolta, miért szükségtelen a felperes kérelmének teljesítése. Helyesen mutatott rá, hogy a számviteli nyilvántartás szabályainak esetleges megsértése a felperes által érvényesített jog alapjául szolgáló tényeknek, így a felek közötti kötelmi jogviszony lényeges tartalmának alátámasztására egyáltalán nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság a

felek közötti megállapodást értelmezve több szempontból is minden értékelhető részre kiterjedően foglalkozott a felperesnek a váltóhoz kapcsolódó követelésével. Azt meghaladóan, hogy az alperes a 2009. november 12-én aláírt megállapodásban nem vállalt kötelezettséget a váltó behajtására, az elsőfokú bíróság arra is rámutatott, hogy a felperes esetleges kárát nem lehet az egyébként vitathatóan fennálló váltókövetelés összegéhez kötni, így a felperes tényállításai már önmagukban sem voltak alkalmasak ennek a keresetnek a további vizsgálatára.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem vétett, és a felperes indítványait a Pp. 3. § (4) bekezdésének helyes alkalmazásával mellőzte, amelyet részletesen meg is indokolt. Mindezekre tekintettel a bizonyítási eljárás folytatása és a tárgyalás kiegészítése szükségtelen, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdésében foglalt egyetlen eljárási feltétele sem áll fenn.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (4) bekezdése alapján visszautalva annak mindenben helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése értelmében köteles az alperes ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeit megfizetni, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5)-(6) bekezdéseinek alkalmazásával a kifejtett tevékenységgel arányosan állapította meg. A felperes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. október 27.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: